

- Лъжеш като влах!

- Да не ме спаси земята - отговори болярът ^исе изсмя.

- Хайде, хайде, побратиме, не се кълни като баячка, - каза болярът Тодор, - че стига, знаеш ли?

- Ех, и ти си един доброненавистник! Да не се поглуми човек! С твоите медоточни думи можеш да умориш човека... - и Иванко весело подрипна. - Хайде сега да завъртим едно хоро! Днес сме живи, утре не сме! Каквото се повеселим, това ще ни остане. Ей Богу!

След малко поляната се изпълни с викове и смях. Крагуй-
ярът Панчо извади кавала си и поде скокливо хоро. Бледите бузи
на Мария поаленяха като цвят на шипка. Донея скачаше горд и стро-
ен княз Иваница. Никога до тогава Мария не бе чувствувала такъв
буен прилив на щастие. Малката й ръка трепереше в силната десни-
ца на момъка. На чело на хорото бяха цар Асен и царица Елена -
гъвкава и стройна в рубата си от ^млава аксамит, везан със злат-
ни кокичета.

Откъм гората лъхна ветрец - лек и кротък като ласка.
Седящите облаци пламнаха в златочервени отражения, дивите те-
менуги изпуснаха още по-остро и омайно благоухание. В поблед-
нялото небе трепна голямо сребърно око. Вечерницата бе изгряла.

С радостни глъчка ловджийте почнаха да се прибират за
върщане. Отново цялата гора екна от звуци на рог и веселия лай
на загарите.

Стрелците препуснаха напред да сторят път за царската
дружина. Със живо любопитство закъсняли пътници се спираха по
друма и чакаха да видят приказното шествие. ^{Белгун, Белгун} ~~Карица~~ ~~царица~~ щеше
да мине! И царицата...

- Марио - попита внезапно Иваница и се наведе над рамо-